

Enhedslisten støtter altså hovedlinjen i forslaget.

Christian Jensen (FP):

Når man ser dette beslutningsforslag, som er fremsat af hr. Aage Frandsen m.fl. fra SF, og man ser overskrifterne til de enkelte punkter i forslaget, ser de jo ikke særlig foruroligende ud.

Dersom dette forslag kun drejede sig om spørgsmålet om medlemsdemokratiet i firmapensionskasserne samt forsikringsvirksomhed, gruppelivsforsikring m.m., affødt af kollektivt indgåede aftaler arbejdstagere og arbejdsgivere imellem, og dersom man i øvrigt kunne påvise tilfælde, hvor dette demokrati ikke allerede findes, eller hvis der kunne påvises tilfælde, hvor forsøg på at opnå et sådant demokrati var mislykkedes, eller forslaget drejede sig om etiske principper eller større investeringsfrihed m.m. for pensionskasserne, ja, så ville forslaget kunne have opnået Fremskridtspartiets støtte.

Men det er jo ikke det, forslaget drejer sig om. Ved gennemlæsning af forslaget og bemærkningerne hertil erfarer man, hvad det er, der er forslagsstillernes egentlige formål, nemlig et ønske om politisk og ved lovindgreb at kunne gribe ind i demokratisk indgåede aftaler på arbejdsmarkedet. Så må Fremskridtspartiet sige fra, og derfor kan Fremskridtspartiet ikke stemme for dette forslag.

Ole M. Nielsen (KRF):

Selv om dette forslag ligger i umiddelbar forlængelse af L 153 og L 154, har jeg ikke helt så let ved at afvise det. Jeg synes faktisk stadig, det er en god idé, som det på sin vis også var i de to tidligere forslag, og her synes jeg, forslaget vil være lidt lettere at gennemføre, uden at vi trækker vore egne holdninger ned over andres penge og investeringer – for nu at sige det på den måde.

Jeg vil hverken give min tilslutning til eller afvise forslaget her og nu, men jeg vil lade det blive studeret nærmere under udvalgsbehandlingen.

Aage Frandsen (SF):

Jeg kunne også ved behandlingen af dette forslag lytte mig frem til, at der ikke er flertal for forslaget, men jeg konstaterede også, at Kristeligt Folkepartis ordfører i hvert fald ikke var helt så afvisende over for det. Om det nu var, fordi det var mindre gennemskueligt eller hvad,

ved jeg ikke, men i hvert fald kunne jeg lytte mig til en mere positiv holdning.

Så lagde jeg også mærke til, at økonomiministeren i sin afvisning brugte mange smukke ord. Jeg ved godt, at det ikke bare er noget, økonomiministeren gør, fordi det skal en minister gøre, men jeg forstod også, at det var en afvisning, og det vil jeg ikke prøve på at lade som om jeg ikke hørte. Men økonomiministeren og dermed også regeringen udviser jo helt åbenbart interesse for området, og det, der skiller os, er selvfølgelig nok spørgsmålet om, hvor meget man skal gribe ind. Men vi griber jo allerede ind i dag; der er lovgivning på området; reglen om de 50 pct. er jo lovfæstet. Og her vil vi sådan set åbne op, give større frihed, mens vi på nogle andre punkter vil præcisere i forhold til det, der er gældende nu, f.eks. det med den højest mulige forrentning.

Man kan godt lægge noget andet i det – det ved jeg godt, og jeg ved også, at man gør det, og jeg ved også, at tingene er i skred – men der er jo et signal i højest mulig forrentning, for hvis man begynder med at lave for mange investeringer, som nogle så mener måske nok på længere sigt kan give noget, men ikke helt sikkert kan gøre det på kort sigt, er det måske i overensstemmelse med princippet om højest mulig forrentning.

Men problemet er, at ordene »højest mulig forrentning« i bedste fald er intetsigende – ingen ved, hvad det er – og i værste fald antyder det en kortsigtet økonomisk vækst. Sådan forstår jeg det, når man bruger ordene, og så må jeg jo spørge: Hvorfor kan man så ikke ændre denne formulering, som vi både har i dette forslag og i de forslag, vi behandlede før, med henblik på at brede det mere ud, så man signalerer det, ministeren også siger, nemlig at det er i orden, at man tager både miljømæssige hensyn og etiske hensyn ind? Hvorfor skulle man ikke kunne skrive sådan nogle ting? Vi mener godt, man kan gøre det, ud fra at vi jo af hensyn til samfundet godt vil have, at man investerer på en bestemt måde.

Så er der igen spørgsmålet: Hvor er det, vi vil have grænsen? Her mener vi altså godt, at man fra samfundets side kunne præcisere nogle ting på dette felt, men der er ikke tale om, at vi synes, man skal lovgive i detaljer på området. Det er derfor, dette forslag ser anderledes ud end de to tidligere forslag.

Hr. Ole Hækkerup spurgte, om vi slet ikke har betænkeligheder. Nej, ikke ved forslaget